

1

‘Er staat een eenhoorn op.’

Grinnikend neem ik de brief over van Jude en leun achterover in het nest van slaapzakken en kussens in de kleine oranje tent die ik heb opgezet in de achtertuin. De zon is ongeveer een uur geleden ondergegaan en het enige licht dat we hebben, komt van mijn Coleman-lantaarn die aan een haakje aan het plafond van de tent hangt. We hebben sinds we tien waren niet meer in de achtertuin gekampeerd, maar het is zomer en we verveelden ons; de tent opzetten had ons gewoon een leuk idee geleken.

‘Nu weet je meteen waarom ik naar die school wilde,’ zeg ik, en ik stop de brief terug in de envelop. ‘Een plek met eenhoorns op het officiële briefpapier, die moet wel helemaal het einde zijn, toch?’

‘Absoluut.’ Jude nestelt zich naast me. De uiteinden van haar lange blonde haar zijn turkoois geverfd en terwijl ze haar plekje zoekt op de slaapzakken, raken de blauwgroene plukken mijn arm. Het laat mijn hart sneller kloppen en een zwerm vlinders buitelt rond in mijn buik.

Leunend op haar elleboog kijkt Jude me aan, de sproetjes op haar neus zijn goed zichtbaar in het licht van de lantaarn. ‘En je bent aangenomen!’

Ik knik, kijk weer naar de envelop uit Gregorstoun, een exclusieve kostschool in de Schotse Hooglanden, en moet me bedwingen de brief er niet opnieuw uit te halen, om hem nogmaals te lezen.

*Beste Miss Amelia Quint,
Het doet ons genoeg u een plaats aan te bieden op Gregorstoun...*

De brief zat al meer dan een maand in mijn tas. Ik had er nog niets over gezegd tegen mijn vader. En ik was ook niet van plan geweest om het er met Jude over te hebben, maar ze vond hem toen ze op zoek was naar lipgloss.

‘Dus, waarom ga je nou niet?’ vraagt ze.

Ik haal mijn schouders op, pak de brief en stop die weer in het voorste vak van de versleten canvas tas die ik overal met me meesleep. Een briesje laat het nylon van de tent ritselen en draagt de geur mee van een zomernacht in Texas: vers gemaaid gras en de rokerige geur van een barbecue verderop.

‘Millie, je hebt het al zeker een jaar over deze school,’ dringt Jude aan en ze geeft me een duwtje met haar vrije hand. ‘Nu ben je aangenomen en dan ga je niet?’

Ik haal nogmaals mijn schouders op, slaak een zucht en speel met mijn pony. ‘Het is superduur,’ zeg ik, en daar is geen woord van gelogen. ‘Dus ik zou zoiets als een beurs moeten aanvragen. Bovendien is het hartstikke ver weg.’ Ook dat was waar. Niet dat dat me ervan had kunnen weerhouden om er het afgelopen jaar dagelijks van te dromen. Gregorstoun ligt in de Schotse Hooglanden en is omringd door bergen en meren – sorry, *lochs* en het wemelt er van de coole stenen om een geologie-nerd als ik helemaal gek mee te maken.

Maar vorig jaar was alles anders geweest met Jude.

We waren al bevriend sinds ons negende en ik had al een crush op haar sinds mijn dertiende, toen ik besepte dat ik voor haar hetzelfde voelde als voor Lance McHenry van Boys of Summer (hoor eens, iedereen vond Boys of Summer destijds te gek, het was niet zo gênant als het nu klinkt).

En mijn crush op Jude had evenveel kans van slagen als die voor de boybandhunk met de lange lok.

Althans, dat dacht ik toch.

Nu schuift ze dichterbij me toe over de slaapzak met madeliefjes die ze al heeft sinds die eerste keer kamperen, toen we tien waren. In tegenstelling tot mij heeft Jude niet zoveel met kamperen.

Ze laat haar vingers over mijn arm dwalen, haar nagels krassen licht over mijn huid en mijn ademhaling hapert als ik kippenvel krijg. Elke nagel is in een andere kleur paars geverfd, haar duim is licht lila, haar pink zo diep violet dat het bijna zwart lijkt. Hier in de tent, omringd door de zomernacht, voelt het alsof we de enige mensen op aarde zijn.

‘Je slaat het aanbod toch hopelijk niet af om mij?’ vraagt ze, en mijn hart maakt een keurige kleine salto in mijn borst. Dit... wat het ook is tussen Jude en mij, is al gaande sinds het begin van de zomer, maar ik ben er nog niet aan gewend. Bij haar zijn geeft me nog altijd het gevoel dat ik in een achtbaan zit, met het hart in mijn keel en mijn maag in de knoop.

‘Sorry?’ Ik probeer te lachen, maar ik kan niet goed liegen, dus het klinkt meer als gekwaak.

Jude zit nu heel dicht bij me, zo dicht dat onze knieën elkaar raken op de slaapzakken.

‘Je mag best toegeven dat je niet zonder me kunt, hoor,’ zegt ze plagend en ik wil haar een duw geven, maar ze pakt mijn pols en trekt me dichterbij zodat ze me kan zoenen.

Haar lippen smaken naar kersen-en-vanille-gloss en op dat moment is er alleen nog maar Jude, haar mond en de manier waarop ze mijn haar achter mijn oor strijkt als ze me kust.

Als we elkaar loslaten, lacht ze naar me; haar wangen zijn roze en onze benen verstrengeld op de slaapzakken. ‘Ik ga niet omdat het te duur is,’ herhaal ik. ‘Zoals ik al zei.’

‘Je kunt vast wel een beurs krijgen,’ zegt ze. ‘Je bent niet voor niets zo’n beetje de slimste bij ons op school.’

‘Dat zegt nou ook weer niet alles.’

Niet dat mijn highschool nu vreselijk is, maar hij is enorm groot en soms voelen de lessen meer als een oefening in het onder controle houden van een menigte, dan als een moment om wat te leren. Dat is

deels waarom ik op zoek ben gegaan naar veel te dure scholen die veel te ver weg zijn.

Dat, en het feit dat mijn vader me op mijn tiende meenam naar de film *Brave*. En het feit dat geologie, mijn favoriete vak, zo'n beetje is uitgevonden in Schotland. En om hoe het voelde toen ik foto's zag van het landschap vol bergen en heuvels omringd door groen, net iets uit een sprookje. Er was een plek die Applecross heette die ik...

Oké, nee. Niet meer aan denken. Hoewel ik was aangenomen zou ik hier blijven, want naar Schotland gaan was krankzinnig, toch? Zoiets deed je niet. Ik zou gewoon mijn laatste jaar op Pecos afmaken met Jude en onze *besties* Darcy en Lee. Er zijn hier in Texas ook talloze goede opleidingen om straks te volgen en een elitaire Schotse school zal dan echt niet zwaarder wegen dan mijn killercijferlijst en mijn uitstekende gemiddelde. Het zal allemaal best in orde komen.

Jude zit me echter nog steeds een beetje raar aan te kijken, er verschijnen drie rimpeltjes boven haar neus.

'Ik meen het, Millie,' zegt ze. 'Als je aarzelt om mij of om ons...'

Ze zucht, haar adem voelt warm op mijn gezicht en ruikt naar de kauwgom met citroen-pepermuntsmaak die ze altijd bij zich heeft.

'Dat is het niet,' zeg ik nog maar eens. Ik haal mijn schouders op en pulk aan een losse draad van mijn geruite slaapzak. 'En we zijn niet echt een "ons", toch? Ik wil maar zeggen: jij bent een mens en ik ben een mens en dat maakt twee personen van ons, zodat de algemene grammaticale betekenis van "ons" weliswaar klopt, maar...'

Lachend legt ze haar hand op mijn hand. 'Wat zit je nou toch zenuwachtig te bazelen, Millie? Kappen.'

Ik knik van achter haar handpalm met een gesmoord 'Sorry'. Het is iets stoms dat me wel vaker overkomt als ik nerveus ben, dan tui-melen de woorden gewoon naar buiten, niet per se in de juiste volgorde en vaak ook niet de woorden die ik wil zeggen, maar toch hangen ze nu weer tussen Jude en mij in.

Als ze haar hand weghaalt, keren de rimpels boven haar neus weer terug. 'We zijn wel degelijk een ons,' zegt ze en ze vlecht haar vingers

door die van mij. ‘Misschien dat verder niemand dat weet, maar voor mij voelt het ons-achtig.’

Met vlammende wangen geef ik haar een kneepje met mijn vingers. ‘Onzriger wordt het niet.’

Jude prutst weer aan de uiteinden van mijn haar. ‘Ik heb me nog nooit zo ons met iemand gevoeld.’

‘Onzriger dan met Mason?’ De zin is eruit voor ik er erg in heb en ik wou dat ik niets gezegd had. Mason is Judes ex, de jongen waar ze sinds haar veertiende verkering mee had. Afgelopen voorjaar is het uitgegaan tussen hen. Pal voor het allemaal begon tussen Jude en mij. Sinds de eerste kus, vorige maand, toen we op de vloer van haar kamer zaten, is de naam Mason niet meer gevallen. Dat kostte niet heel veel moeite, want hij was een deel van de zomer weg, naar een voetbalkamp of zoiets. Maar soms vraag ik me wel af hoe het zal zijn als hij terug is. Ik heb Mason altijd graag gemogen, ook al ben ik smoorverliefd op zijn ex, maar ik kan niet ontkennen dat het makkelijker is om met Jude om te gaan zonder hem in de buurt te hebben.

Jude rimpelt haar neus verder, laat zich op haar rug vallen en bestudeert het dak van de tent. ‘Waren we zelfs toen Mason nog in beeld was eigenlijk niet al een soort ons?’

Ze rolt zich op haar zij om me aan te kijken en ik voel dat ik weer bloos, want ja – ze heeft gelijk. Niet dat we toen al zoenden of andere leuke dingen deden, maar ze was beslist mijn favoriete persoon om bij in de buurt te zijn.

‘Misschien,’ geef ik schoorvoetend toe. Ze grijnst voor ze een arm om mijn middel legt.

Jude kust me opnieuw en mijn gedachten over Mason, Schotland en deftige kostscholen met eenhoorns in het wapen vervliegen in de warme zomerlucht.

2

‘Mason is terug.’

Ik zit bij Darcy thuis in de gameroom, onderuit gezakt op de grond met mijn rug tegen de bank, een xbox-controller in mijn handen.

Op het enorme scherm voor me zie ik hoe een draak mijn avatar Lady Lucinda bij haar hoofd grijpt en zo hard heen en weer schudt dat ze het beeld uit schiet.

Heel fijn.

Met een zucht laat ik de controller op mijn buik rusten en zie het scherm op wit gaan. ‘Dat was mijn laatste leven,’ mompel ik en ik tast naar het blikje Sprite Zero naast me.

Darcy duwt tegen mijn voet met die van haar, haar teennagels zijn felpaars. ‘Millie, heb je gehoord wat ik zei?’

Links van me gaat Lee rechtop zitten, ze pakt de controller van me over en herstart de game. ‘Ze heeft je wel gehoord, Darcy. Het kan haar gewoon niets schelen.’

‘Tuurlijk wel,’ zeg ik. ‘Ik mag Mason graag en het is leuk dat hij terug is. Het heeft alleen niets met mij te maken.’

Darcy slaat haar benen over elkaar, gaat rechterop zitten en kijkt me aan over de rand van haar bril. Het is een nieuwe, haar donkere ogen zijn nu omrand door een felgroen montuur. ‘Millie,’ zegt ze en ik rol ongemakkelijk met mijn schouders.

‘Het is uit tussen hen,’ zeg ik ten overvloede en ik ga ook rechtop zitten. ‘Over en uit. En Jude en ik zijn...’

‘Een zomerliefde die je een gebroken hart zal opleveren,’ zegt Darcy.

Ik kijk haar vuil aan. Dit is waar Darcy op hamert sinds ik haar heb verteld over Jude en mij. Dat Jude wispelturig is, dat ze vaker van mening dan van haarkleur verandert en dat ik wéét hoe ze is.

Ik weet dat ze het zegt omdat ze om me geeft, maar ik wil het eigenlijk niet horen. Bovendien heeft ze het mis. En misschien is ze wel een beetje jaloers. Een paar jaar geleden waren Jude en Darce heel close, maar naarmate Jude en ik meer naar elkaar toe groeiden, raakt Darcy wat meer op de achtergrond. Onze *Fab Four*-vriendschapsgroep verandert steeds.

Dat Jude en ik nu iets hebben, heeft overduidelijk de nodige impact gehad.

‘Jude is best wel grillig,’ erkent Lee. Intussen vliegen zijn vingers over de controller. Hij kijkt even zijdelings naar mij, zijn rode haar hangt over een oog. ‘Sorry, Mill, maar dat weet je zelf ook wel. Het is een van de dingen die haar leuk maakt, maar ik kan me ook zo voorstellen dat het een onberekenbare vriendin van haar maakt.’

‘Je bent nou niet echt een deskundige op het gebied van vriendinnen, Lee,’ zeg ik.

Hij slaakt een quasi verontwaardigde kreet zonder zijn ogen zelfs maar van het scherm te halen.

‘Hoe haal je het in je hoofd om zoiets te zeggen, Amelia Quint!’ Dan grijnst hij. ‘Maar je hebt wel gelijk. Ik ben echter wel een expert in jou en ik wil niet dat er op je hart getrapt wordt. Darcy mag het dan wat bitchy stellen, ze heeft niet per se ongelijk, wat normaal gesproken het geval is bij Darcy, laten we eerlijk zijn.’

‘Waarom nodig ik jullie eigenlijk nog uit?’ mompelt Darcy. Ze pakt haar blikje frisdrank en neemt een grote slok.

‘Omdat je van me houdt en omdat je me steunt in mijn gameverslaving,’ zegt Lee en dan joelt hij triomfantelijk als de draak op het scherm het loodje legt.

Hij gooit de controller op het dikke tapijt en leunt over me heen om de zak Chipitos te pakken die op een of andere manier onder de

bank terecht is gekomen. ‘Deze fantastische spelcomputer is echt totaal niet aan je besteed, Darce. Je speelt niet eens.’

Darcy haalt haar schouders op en ik neem voorzichtig een kaas-zoutje aan van Lee, om geen kruimels op het tapijt te laten vallen. Niet dat Darce, of haar ouders zich daar druk over zouden maken, maar ze hebben zo’n mooi huis dat ik altijd het gevoel heb dat ik er netjes mee om moet gaan.

Darcy’s vader werkt voor een of ander oliebedrijf in Houston en dat betekent dat ze veel meer geld hebben dan bij Lee of bij mij thuis. Het is nooit een dingetje geweest, maar ik ben me wel degelijk bewust van de mooie vloeren, de gigantische televisies en het feit dat Darcy een eigen badkamer heeft die aan haar slaapkamer grenst.

Ze kijkt me aandachtig aan. ‘Jude zei dat je bent aangenomen op die topschool in Schotland.’

‘Watte?’ Helder oranje kruimels vliegen in het rond als Lee zijn hand voor zijn mond slaat. Ik kijk van de een naar de ander en voel de moed in mijn schoenen zinken.

‘Heeft ze dat tegen je gezegd?’ vraag ik.

Darcy grist de zak chips uit Lees handen. ‘Ja. Ga je niet vanwege haar?’

Ik pak mijn blikje fris weer, meer om mezelf een houding te geven dan omdat ik echt dorst heb. ‘Nee,’ zeg ik uiteindelijk. ‘Ik ga niet omdat het veel te duur is.’

Lee maakt een onbeleefd geluid. ‘Ja hoor, alsof jij geen beurs zou krijgen, studiebol.’

‘Precies,’ zegt Darcy instemmend.

Ik haal maar weer eens mijn schouders op. Het zit me dwars dat Jude het aan Darcy heeft verteld, zeker gezien het feit dat ik zelf nog niks gezegd heb.

‘Het is nou vast al te laat om nog een studiebeurs aan te vragen,’ zeg ik zo achteloos mogelijk. ‘En het was eigenlijk een hartstikke stom idee om me in te schrijven. Ik wilde alleen maar zien of ik in aanmerking zou komen, ik wilde niet echt gaan.’

‘Bullshit, Mill,’ zegt Lee en hij wiebelt met zijn tenen naar me. ‘Je

had het vorig jaar over niets anders dan Schotland.’

‘Alleen al tijdens de kerstvakantie hebben we *Brave* drie keer gezien,’ voegt Darcy eraan toe.

Ik schenk hun om de beurt iets waarvan ik hoop dat het mijn strengste blik is. ‘Een meisje mag van gedachten veranderen,’ zeg ik en ik zie hen onderling een blik wisselen.

Darcy pakt de controller van de vloer en schakelt de xbox uit. ‘Ik wil alleen maar zeggen dat je zo’n geweldige kans niet moet opgeven voor Jude.’

‘Ik doe het niet voor haar,’ antwoord ik, maar ik zie Lee en Darce weer veelbetekenend naar elkaar kijken en kijk op mijn beurt vuil naar hen. Dan pak ik de controller op en start het systeem weer op. Ik heb nog twee uur voor ik naar huis moet en ik zal verdomme een draak omleggen voor het zover is.

‘Dit heeft niets te maken met Jude, en zelfs als dat wel zo was, wat dan nog? Het feit dat Mason er weer is, verandert niets.’